

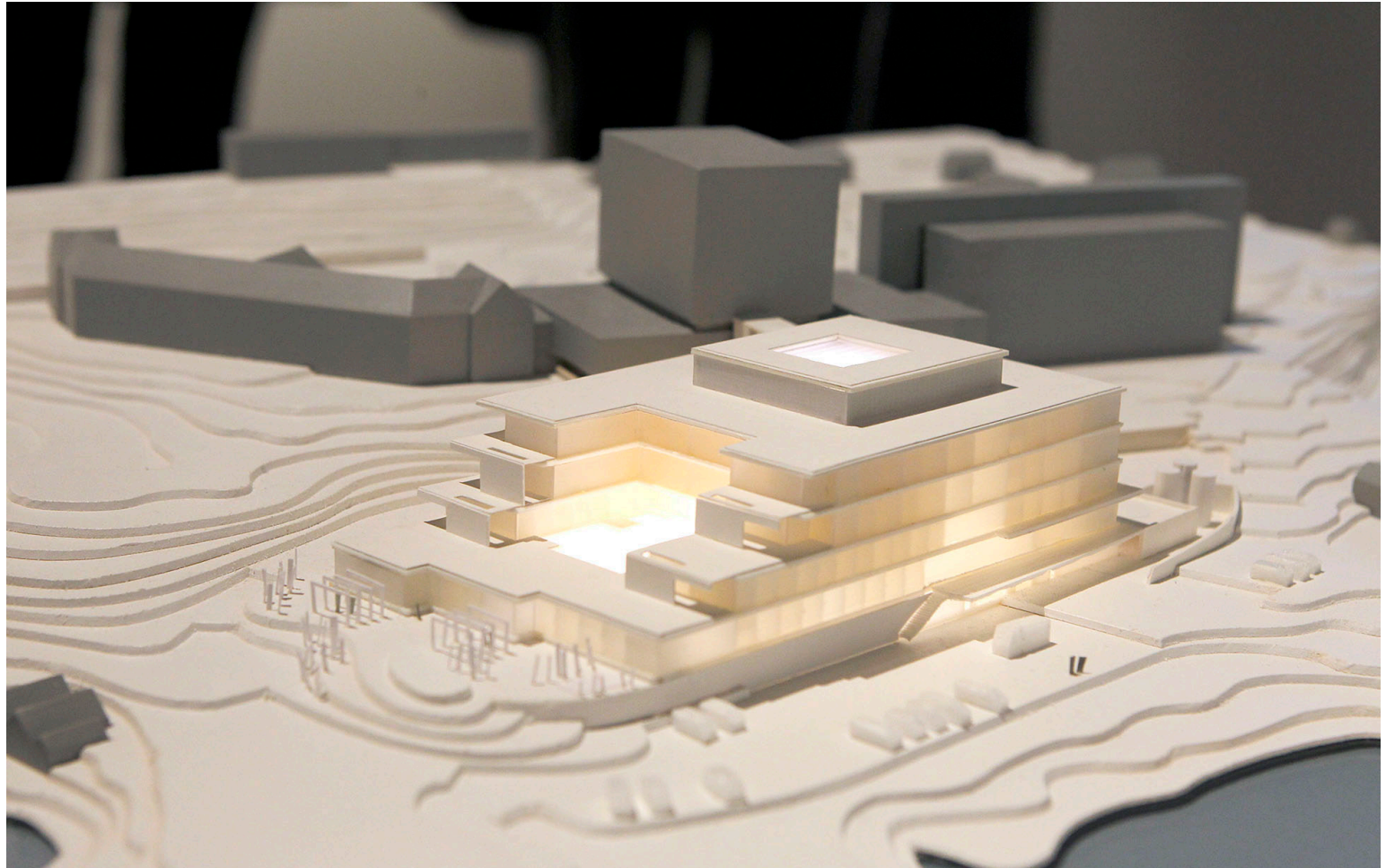
vísa seg uttan fyri tað nýggja sjúkrahúsið – at síggja til hálvliðugt – og um 17-tíðina komu fólk í stórum tali at síggja og hoyra.

Tveir pylsuvagnar vóru har, ein park skal vera. Í lýtuni ikki annað enn skervur og mold og runa.

Klokkán 19 stundisliga fór klokkán í dómkirkjuni at ringja. So fór skrudgongan – professararnir og lektararnir og annars øll, ið starvast á Setrinum: granskarar, lærarar, húsavørðar, systkinabørn, kenningar og annað gott fólk – til gongu. Eisini teir báðir, professarin og lektarin, við hvør sínum leypi á baki. Øll í føroyskum búna. Rektarin við stavnhettu.

Tá ið professarin og lektarin høvdu sett leyparnar frá sær inni í móttøkuhøllini (veitsluhøllini), og skrudgongan var komin til røðarpallin, fór tann fyribilssetti sjúkrahússtjórin upp á pallin í túninum og segði, at nú verður vígslan sett. Tórshavnar manskór fór so á pallin og sang eina kantatu, gjørd til vígsluna.

Hon varð væl fagnað av mann- amúgvuni. Dirigenturin, sera livandi og sigandi og kensluborin, minti ikki sørt um Waagstein, tá ið hann dirigeraði sína nýggju kantatu á Tinghúsvøllinum ta minniligu ólavsoøkuna 1930. Navnið á skaldinum og komponistinum verður kunngjørt og heiðrað av einum landstýrismanni, tá ið tey 800 innbodnu hava etið galladøgurðan. Fyribilssetti sjúkrahússtjórin

in kunngjórði eisini, at ein landsstýrismaður fer, tá ið døgurðin er etin, at tilnevna tríggar læknar og formannin í granskingarráðnum til professarar í medicini. Ein góð lóta gekk so, áðrenn nakað hendi. Tað var farið at regna. Sum morgun-

roðin hevði fráboðað, tá ið hann so vakurt fór í havið við morgunsólini.

Tey fáu frá einum ferðamannaskipi høvdu paraply.

Loksins kom so fyrrverandi landsstýrismaðurin á pallin. Hann var landsstýrismaður, tá ið hann

fyri nøkrum árum síðani setti hakan í bókkin og tessvegna, sum longu sagt, nú heiðraður við einari standmynd. Eins og allir hinir landsstýrismirnir er hann í føroyskum búna við reyðari húgvu. Men hann hevur knív í træslíðra við vovnum bandi um miðjuna.

Hann gevur sær góðar stundir. Skoðar yvir ta stóru mann- amúgvuna: "Hetta er ein stórir dagur fyri allar rættar føroyingar," segði hann við sigursrødd. Aftur ein steðgur. "Fyri nøkrum árum síðani varð kunngjørt, at okkara nýggja universitetshospital skuldi handast Føroya fólki liðugt at taka í nýtslu 23. februar 2019. Hesa tíðarætlan – deadline – kann eg ikki siga nakað um, men hon skal haldast. Av átrokandi orsökum er tað longu nú neyðugt – tað má eg tíverri sanna – at taka 2. hædd í nýtslu við trimum seingjarplássum. Dagurin í dag er sostatt stórir fyri allar rættar føroyingar," tók hann uppaftur. Aftur ein steðgur. Hann tyktist at hava trupulleikar við at lesa tað, hann hevði í hondini. "Eg eri eingin stórir telvari, men so mikið veit eg um mannagongdina, at um eg megni at læsa inni alt fólkið á talvborðinum hjá mótstøðumanninum, so hann fær ikki flutt hvørki kong, drotning ella fólk, so er støðan patt. Í dag hava vit sett okkara mótstøðufólk patt." Nógv ung fólk róptu hurrá og "patt, patt, jú, tað er satt" upp í saman.

So kunngjórði røðarin ikki sørt breggjandi, at tríggar oljuknarkar (ætlaði óivað at siga oligarkar), vórðu sama morgun innlagdir til ymiskar serviðgerðir á 2. hædd á okkara nýggja ríkishosp. (stuttur steðgur) tjóðhospitali. Eitt sindur av lógvabresti. Ein kona og ein maður teskaðu sínámillum.

Konan: "Eg skilji ikki eitt orð av tí, hasin maðurin sigur."

Maðurin: "Júmen, hatta er ikki annað enn volapykk."

Konan: "Jens, her eru so nógv fín fólk."

Maðurin: "Eltibløðrur; og tig so." Tá ið røðarin fór av pallinum, spurdu nøkur fólk frá ferðamannaskipinum, hví hann hevði so stór- an knív uppi á sær. Landsstýrismaðurin dróg knívin úr slíðranum, vísti teimum bandið og slíðran og knívin hvørt sær. Sveiggjaði so alt yvir høvd og segði við stoltleika í røddini: "Made in Faroes."

Stuttur steðgur. Ein maður trokaði seg fram at mikrofonini: Tað er okkum kunnugt, at sjúkrahúsverkið skyldar nógvar milliónir í ógoldnum lønum, og at vit ikki hava ráð at senda sjúklingar til ókeypis viðgerð á sjúkrahúsum í Danmark. Fara tit at steingja sjúklingahotellið Tórs- havn í Keypmannahavn?

Landsstýrismaðurin svaraði ikki, og tann forvitni maðurin hvarv í fólkarrúgvuni.

Sum rosinan í pylsuendanum kom ein vælupplagdur lögmaður upp á pallin og boðaði frá við odol- smíli, at nú fóru tey til borðs. Hon- um á baki leyp ein fróður og glaður borgmeistari fimur upp á pallin og segði, at nú kunnu øll, ið vilja og tíma, sláa ring og fáa pylsur til midnátt, men tá skulu serviðgerð- arsjúklingarnir á 2. hædd helst hava frið.

...framhald á næstu síðu

Standmyndin av Áarstovubrøðrunum, sum stendur á Áarstovugrund – har Áarstova stóð og Janus og Hans Andreas Djurhuus vuku upp